

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: D. Ch**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal, aby žalovanému bylo uloženo vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odbor vnitřních věcí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2.12.2013, č.j. OVV-DOP/517/2013/Ka, a to ve lhůtě 10 dnů od právní moci rozsudku. Žalobce se rovněž domáhal náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno jeho tehdejšímu zástupci dne 18.12.2013. Podáním v elektronické podobě, jež bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 30.12.2013, jenž jeho přijetí potvrdil dne 31.12.2013, podal žalobce proti zmíněnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Správní orgán I. stupně v tomto směru nijak nenamítá, že by mu podání ze dne 30.12.2013 nebylo doručeno, předmětem sporu je však obsah tohoto podání, tj. zda v tomto podání byl obsažen text

odvolání. Správní orgán I. stupně je toho názoru, že předmětné podání bylo prosté textu. Žalobce tvrdí, že jeho podání ze dne 30.12.2013 ve skutečnosti obsahovalo text odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud se správnímu orgánu I. stupně nezobrazuje text jeho podání ze dne 30.12.2013, tak byla chyba způsobena na elektronické podatelně správního orgánu I. stupně, která do spisu založila pouze hlavičku e-mailu a jeho přílohu. Žalobce má za to, že text odvolání správní orgán I. stupně nezaložil do správního spisu. K tomuto žalobce dodal, že žalovaného na podané odvolání opakovaně upozorňoval. Dle jeho názoru byl žalovaný povinen ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy mu byl správní spis doručen, vydat rozhodnutí o odvolání. Správní spis byl žalovanému předložen dne 30.4.2014. Žalobce vyčerpal prostředky, které mu procesní předpis dává pro ochranu před nečinností, proto má za to, že tato žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je přípustná.

Žalovaný uvedl, že dne 30.4.2014 obdržel od žalobce, resp. jeho tehdejšího zástupce, žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně, s tím, že současně od tohoto správního orgánu obdržel ke konzultaci přestupkový spis. Z předloženého spisového materiálu žalovaný neměl pochybnosti o tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pravomocné, neboť proti němu nebylo podáno odvolání. Žalovaný přitom vyšel ze skutečnosti, že skutečným obsahem podání žalobce ze dne 30.12.2013 byla pouze plná moc, když dle správního orgánu I. stupně součástí tohoto podání vůbec nebylo odvolání žalobce proti jeho rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tak neměl důvod postupovat věc k odvolacímu řízení, neboť vycházel z toho, že se žalobce proti jeho rozhodnutí neodvolal. Žalovaný k věci dále uvedl, že až dne 5.9.2014 bylo šetřením u správního orgánu I. stupně zjištěno, že přílohou podání žalobce ze dne 30.12.2013 bylo skutečně odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež bylo podáno v zákonné lhůtě. Jelikož žalovaný při své činnosti vycházel z vyjádření správního orgánu I. stupně, nemohl předpokládat, že žalobce odvolání opravdu podal, když tato skutečnost byla zjištěna až se značným časovým odstupem, a to ještě v návaznosti na podané žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem a k Okresnímu soudu v Tachově. Žalovaný se proto domnívá, že se v daném případě nemohlo jednat o nečinnost na jeho straně, neboť dle ustanovení § 90 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mu nepočala plynout lhůta vydání rozhodnutí o odvolání, protože podanou žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že tento nemohl být nečinný. Pokud by dle žalobce bylo v případě nečinnosti přihlíženo výhradně k ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu, vedl by tento závěr ke zcela absurdním situacím v případě, kdy správní orgán nepředá správní spis odvolacímu správnímu orgánu. Za takové situace by dle žalobce účastník správního řízení nedisponoval žádným procesním prvkem ochrany, jehož by mohl využít, aby o odvolání bylo rozhodnuto, neboť případnou žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze toliko domáhat vydání rozhodnutí či osvědčení. Předání správního spisu však takovouto definici nenaplní, proto žalobci nezbyvá, než se domáhat vydání rozhodnutí. K vydání rozhodnutí je příslušný nadřízený správní orgán, tj. žalovaný, a proto se žalobce oprávněně domáhá po žalovaném, aby byl činný. Výklad žalovaného pokládá žalobce ze striktního pohledu za správný, nicméně při obecné aplikaci by dle žalobce zcela paralyzoval správní řízení. Účastníci správního řízení by totiž neměli prostředek, jak se domoci ochrany v případě, že správní orgán nepředá nadřízenému správnímu orgánu správní spis k rozhodnutí. Pokud žalovaný namítá, že nemůže být

odpovědný za to, že mu správní orgán I. stupně nepředal správní spis, tím méně za to může být odpovědný žalobce.

Nadto žalobce dodal, že žalovanému byl správní spis ze strany správního orgánu I. stupně postoupen dne 30.4.2014, pročež lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání mu počala plynout dne 1.5.2014, a ten byl tak povinen vydat ve věci rozhodnutí. Vzhledem k těmto skutečnostem žalobce setrval na svém žalobním návrhu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen, přičemž soud s ohledem na shora předestřená stanoviska obou účastníků řízení a obsah předloženého správního spisu zároveň ani neměl pochybnosti o skutkovém stavu v daném správním řízení ke dni vydání tohoto rozsudku.

Dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu platí, že: „*Neshledá-li **správní orgán**, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, **předá spis** se svým stanoviskem **odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů** ode dne doručení odvolání. Jestliže byl odvoláním napaden jen některý výrok rozhodnutí podle § 82 odst. 3 a lze-li příslušnou část spisu oddělit, předá správní orgán pouze tu část spisu, která se týká otázky, o níž bylo rozhodnuto v napadeném výroku rozhodnutí. V případě nepřipustného nebo opožděného odvolání předá spis odvolacímu správnímu orgánu do 10 dnů; ve stanovisku se omezí na uvedení důvodů rozhodných pro posouzení opožděnosti nebo nepřipustnosti odvolání.*“

V ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu je dále uvedeno, že: „*Rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71. Lhůta počíná běžet **dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí*** (§ 88).“

Dle ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu platí, že: „*Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení ...*“

V dané věci považuje soud za vhodné nejprve zmínit, že pro určení žalobního typu v soudním řízení správním není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat dle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2009, č.j. 7 Aps 2/2009-197, www.nssoud.cz). V tomto případě žalobce žalobu označil jako „*žaloba proti nečinnosti správního orgánu*“, přičemž s tímto označením žaloby plně koresponduje i její petit, z něhož je patrné, že se žalobce domáhá, aby žalovanému byla uložena povinnost vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dle ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud **uložil** správnímu orgánu **povinnost vydat rozhodnutí** ve věci samé nebo **osvědčení**.

Citované ustanovení umožňuje fyzickým a právnickým osobám dovolávat se soudní ochrany v případech, kdy ve správním řízení dochází k neodůvodněným průtahům nebo správní orgán je nečinný, např. v důsledku toho, že místo vydání rozhodnutí, jak mu ukládá

právní předpis, vyřídí věc jinou formou, např. stanoviskem, nebo věc bezdůvodně odloží atd. Není rozhodné, jaká věc má být předmětem správního řízení a rozhodnutí nebo jaká skutečnost má být osvědčena. Předmětem ochrany před nečinností správních orgánů je subjektivní veřejné právo vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Určující je, že správní orgán **nevydal rozhodnutí**, popř. **osvědčení**, přesto, že tak byl podle zákona povinen učinit. Předpokladem úspěšnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti je, že správní orgán **má povinnost rozhodnutí či osvědčení vydat** a ke dni rozhodnutí soudu tak neučinil.

V této souvislosti soudu dodává, že nečinnostní žaloba je vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 a násl. s.ř.s. svým způsobem přípravným a pomocným prostředkem, jejímž účelem je umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat rozhodnutí ve věci samé a také případně osvědčení. V rámci řízení o nečinnostní žalobě tak soud musí kromě jiného zjistit, zda je správní orgán vůbec povinen vydat určitý akt z taxativně vymezené množiny aktů, jež jsou obsaženy v ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. Nečinnostní žalobou se lze totiž úspěšně domáhat soudní ochrany toliko tehdy, jestliže je správní orgán povinen vydat rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2011, č.j. 1 Aps 1/2011-11, www.nssoud.cz).

Dle ustanovení § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Zásahová žaloba proto chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobitelné zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či **opomenutí konat**, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Zásahem proto může být i **nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí** ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98, Sb. NSS č. 2206/2011, www.nssoud.cz)

V návaznosti na uvedené je možno konstatovat, že v případě nečinnosti správního orgánu, jenž je povinen vydat rozhodnutí ve věci samé, popř. osvědčení, se lze ochrany proti takové nečinnosti správního orgánu domáhat prostřednictvím nečinnostní žaloby dle ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. Ovšem v případě, kdy se ze strany správního orgánu jedná o nezákonný zásah ve formě nezákonné nečinnosti, která spočívá v jiném nekonání, tj. v neučinění nějakého jiného úkonu, je třeba se soudní ochrany domáhat prostřednictvím zásahové žaloby dle ustanovení § 82 s.ř.s. Za takové skutkové situace je totiž užití nečinnostní žaloby zcela vyloučeno.

Stěžejním rozlišujícím znakem, od něhož se musí odvíjet procesní postup žalobce, tj. zda se bude žalobce domáhat soudní ochrany prostřednictvím nečinnostní, resp. zásahové, žaloby, je vždy zamýšlený výsledný „produkt“ postupu správního orgánu. Jestliže tímto „produktem“ postupu správního orgánu má být vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení, je prostředkem soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu nečinnostní žaloba dle

ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. Má-li však být „*produktem*“ postupu správního orgánu provedení faktického úkonu, jak tomu bylo v nyní posuzované věci, tak prostředkem soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu spočívající v neprovedení faktického úkonu je výhradně zásahová žaloba dle ustanovení § 82 s.ř.s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98, Sb. NSS č. 2206/2011, www.nssoud.cz).

Žalobce v dané věci argumentuje tím, že žalovanému byl přestupkový spis správním orgánem I. stupně předložen dne 30.4.2014, pročež následující den, tj. 1.5.2014, počala žalovanému běžet lhůta pro vydání rozhodnutí o jeho odvolání.

Je nespornou skutečností, že dne 30.4.2014 byl žalovanému předán správní spis správním orgánem I. stupně, resp. přestupkový spis, jenž byl správním orgánem I. stupně založen ve věci přestupku žalobce. V této souvislosti je však naprosto nezbytné připomenout, jak ostatně vyplývá i z předloženého správního spisu, jenž byl správním orgánem I. stupně založen v reakci na žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti, že přestupkový spis nebyl žalovanému předložen s poukazem na ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu se stanoviskem k odvolání, ale proto, že žalobce podáním ze dne 24.4.2014 vznesl žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně.

Z předestřených skutečností dle soudu jednoznačně vyplývá, že přestupkový spis byl žalovanému předán dne 30.4.2014 výhradně z důvodu, že se žalobce podáním ze dne 24.4.2014 domáhal učinění opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně, a nikoliv z důvodu, že by žalobce podal u správního orgánu I. stupně odvolání. V tomto směru soud pro úplnost dodává, že aby odvolacímu správnímu orgánu počala s poukazem na ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí, a tedy i vznikla povinnost v takto stanovené lhůtě rozhodnout o podaném odvolání, je nezbytné, aby mu byl správní spis ze strany prvostupňového správního orgánu předán výlučně v intencích ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu.

Další nezbytnou podmínkou pro to, aby odvolací správní orgán mohl o odvolání rozhodnout je, že předávaný správní spis obsahuje nejen samotné odvolání účastníka správního řízení, nýbrž i stanovisko prvostupňového správního orgánu. Jestliže odvolacímu správnímu orgánu není předáno odvolání včetně stanoviska správního odvolání I. stupně spolu se správním spisem, nevzniká odvolacímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí o odvolání ve lhůtě zakotvené v ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu.

Lze proto uzavřít, že žalovanému byl sice dne 30.4.2014 správním orgánem I. stupně předán přestupkový spis, avšak nestalo se tak v souvislosti s tím, že by žalobce podal odvolání. Žalovanému byl předán přestupkový spis, jenž ovšem neobsahoval odvolání žalobce a stanovisko správního orgánu I. stupně. Přestupkový spis byl žalovanému předán výhradně v souvislosti s podáním žalobce ze dne 24.4.2014, v němž vznesl žádost o uplatnění opatření na ochranu proti nečinnosti správního orgánu I. stupně.

Z uvedeného je zjevné, že se nejednalo o předání přestupkového spisu žalovanému dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby žalovanému následně dnem předání přestupkového spisu počala dle ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání, a tedy i vznikla samotná povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce.

V této souvislosti soud doplňuje, že z předloženého správního spisu, jakož ani ze samotných vyjádření žalobce, není zřejmé, že by mu před podáním této žaloby, tj. v rámci ověřování hmotně-právních podmínek pro její podání, bránila nějaká skutečnost, aby nahlédnutím do přestupkového spisu ověřil, zda tento obsahuje jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a stanovisko správního orgánu I. stupně k tomuto odvolání.

Nevznikla-li žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání, tj. rozhodnutí o věci samé, je současně vyloučeno, aby byl žalovaný v posuzované věci nečinný, tj. aby se dopustil žalobcem tvrzené nezákonnosti, spočívající v nevydání rozhodnutí o jeho odvolání. Vzhledem k této skutečnosti proto podanou žalobou nelze vyhodnotit jinak, než se jedná o nedůvodně podanou žalobu, kterou musí soud s poukazem na její nedůvodnost zamítnout.

Dále soud směrem k žalobci dodává ještě následující. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že právní řád České republiky neobsahuje možnost ochrany pro situace, kdy správní orgán I. stupně nepředá odvolacímu správnímu orgánu správní spis se svým stanoviskem k odvolání, vyjma nečinnostní žaloby.

Pro danou věc je rozhodné, zda měl správní orgán I. stupně dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu povinnost předat odvolacímu správnímu orgánu správní spis, včetně odvolání a stanoviska, do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Má-li požadovaný postup správního orgánu I. stupně spočívat toliko v předání odvolání spolu se správním spisem, je třeba tuto situaci vyhodnotit tak, že podřízený správní orgán má povinnost vykonat faktický úkon, který však neučinil. Vzhledem k podrobné úpravě předání spisu a jeho charakteru nelze institut předání spisu podle § 88 správního řádu považovat za pouhý procesní úkon technicky zajišťující průběh řízení, vůči němuž by nebyla poskytnuta soudní ochrana. Za tohoto skutkového stavu s přihlédnutím k výše detailně rozebraným judikaturním závěrům Nejvyššího správního soudu je jediným potenciálně účinným prostředkem soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu výlučně zásahová žaloba dle ustanovení § 82 s.ř.s.

Správní řízení, v němž se žalobce prostřednictvím této žaloby domáhal vydání rozhodnutí žalovaného o jeho odvolání již bylo dne 17.10.2014 pravomocně zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek. Tato okolnost je žalobci velmi dobře známa, neboť právě z důvodu zastavení správního řízení o přestupku bylo následně u zdejšího soudu k návrhu žalobce rovněž zastaveno řízení o zásahové žalobě, jež byla soudem zaevidována pod sp. zn. 15A 50/2014. Předmětné usnesení ze dne 7.1.2015, č.j. 15A 50/2014-32, kterým bylo řízení o zásahové žalobě žalobce zastaveno, nabylo právní moci dne 19.1.2015. Je tak naprosto vyloučeno, aby žalovaný mohl být ke dni vydání tohoto rozsudku jakkoliv nečinný.

Dle ustanovení § 81 odst. 1 s.ř.s. platí, že soud rozhoduje o nečinnostní žalobě na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Soud může případně vyhovět nečinnostní žalobě pouze tehdy, jestliže nečinnost správního orgánu trvá ke dni jeho rozhodnutí. V tomto kontextu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2008, č.j. 1 Ans 4/2008-62, kde bylo uvedeno, že: „Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne dle § 81 odst. 3 s.ř.s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s.ř.s.).“

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku dle ustanovení § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Současně dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. výrokem ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce totiž neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. února 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová